

Jums drosmes nav, ne lepna naida
Pret ikdienību saslieties,
Jūs lielā pūļa spriedums baida,
Priekš tā jūs drebot lokāties.

Jums dzīve vienmēr rūpes dara,
Kā tik uz vietas stāvēt ciet ,
Kam cīņas, negaisu, kam kara?
Kam slavu gūt un bojā iet?
("Ikdienas cilvēki")

Ne vidus ceļu laipot.
Es gribu pilnību !
Šo drusku labu – ļaunu
Līdz nāvei ienīstu.
(..)
Kur dvēselei gan vieta?
Kur jūtām robežas,
Kas bango , krīt un ceļas
Un mūžam pārvēršas?
("Kur?")

Jel dodat milzeņa domu man,
Lai veldzē tā dzīvi no jauna,
Un brīvu darbību atverat,
Kas rautu no bezdarba kauna !

Ak, dodat man tikai ilgas vēl,
Šīs smagās miesas, kas šķeltu
Un tālu pār ikdienas dzīvi pār
Pret zildzidrām debesīm celtu.

("Jel dodat milzeņa domu man ")

Kā sarkans komēts, biedinošs un draudošs,
Pie apvāršņa uzreizi parādās,
Drīz uzliesmo, drīz naktī gremdējas,
Līdz uztrūkstas no viņa pūlis snaudošs,
Tā manas dzejas zibensplaismots vaigs
Jums raugās pretī noslēpumains, baigs.

("Svešiniece")

Tas cilvēcei pats priekšgalā
let dzīves cīņā asā –
Un iepriekš laiku grāmatā
Tās nākamību lasa.

Kā praviets, stāvot kalngalā,
Tas sludina par briesmām,
Un viņa dzeja rakstīta
Ar žulti un ar liesmām.
(“Nākotnes dzejnieks”)

Es uguns liesma esmu,
Es esmu austošs rīts,
Priekš ienākušās pļaujas
Mans asmens spoži trīts.-

Es vētras zvanis esmu
Un zvanu negaisu
No simtu simtām balsīm
Kā draudu atbalsu.
(“Pastarā tiesa”)